

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเริ่มมีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติแผนแรก ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2519-2524) จากนั้นก็มีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งชาติเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันคือแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ผ่านมาได้มีส่วนสำคัญในการผลักดันให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประกอบด้วยธุรกิจหลายประเภท ทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ด้านการขนส่ง ที่พัก อาหาร และธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งผลผลิตหลักที่นักท่องเที่ยวซื้อโดยตรงคือบริการ กับที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ได้แก่ การผลิตสินค้า เป็นต้น รวมถึงเป็นการซื้อสินค้าและบริการ และสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ถือเป็น การส่งออก ดังนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศที่สำคัญ ทั้งการค้าและการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นอกจากนี้ ผลประโยชน์จะตกอยู่ในประเทศ ยังช่วยสร้างงานอาชีพ เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ ขณะที่ด้านสังคม การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนที่ช่วยลดความตึงเครียด พร้อมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้มาเยือนและเจ้าของท้องถิ่น นอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่งอีกด้วย เมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศ สามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ในเวลาที่รวดเร็ว เมื่อศึกษาข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติและรายได้จากการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 1.1 จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย และรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่างปี พ.ศ. 2548-2553

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว (คน)	อัตราเพิ่ม (%)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราเพิ่ม (%)
2548	11,516,936	-1.15	367,380.36	-4.42
2549	13,821,802	+20.01	482,319.17	+31.29
2550	14,464,228	+4.65	547,781.81	+13.57
2551	14,584,220	+0.83	574,520.52	+4.88
2552	14,149,841	-2.98	510,255.05	-11.19
2553	15,841,683	+11.96	585,916.80	+14.84

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555

จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2548-2553 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก 11,515,936 คน ในปี พ.ศ. 2548 เป็น 15,841,683 คน ในปี พ.ศ. 2553 ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยมีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 7.51 % ซึ่งเป็นผลจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวทั่วโลก และความเข้มแข็งของปัจจัยพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย เช่น การเปิดให้บริการของสนามบินสุวรรณภูมิ และการมีสินค้าทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม นันทนาการ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (บริการทางการแพทย์/สปา) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการจัดกิจกรรมระดับโลก (World Event) ที่สนับสนุนด้านการท่องเที่ยว เช่น มหกรรมพืชสวนโลก งานเทศกาลสงกรานต์ เป็นต้น ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้รับรางวัลด้านการท่องเที่ยวระดับโลกหลายรายการเป็นประจำ เช่น รางวัล Best Tourism Country, Best Country Brand for Value for Money เป็นต้น (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555)

นอกจากนี้ รายได้จากการท่องเที่ยวกับการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงปี พ.ศ. 2548-2553 พบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นสอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยว แต่เร่งตัวขึ้นในระดับที่สูงกว่า โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2550-2553 ที่รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นสูงกว่าจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างชัดเจน และชะลอตัวในปี พ.ศ. 2552 เนื่องมาจากวิกฤติสถาบันการเงินในอเมริกาและยุโรป สะท้อนให้เห็นถึงระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน โดยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวระดับบน (High-end) เช่น นักท่องเที่ยวยุโรป โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวรัสเซีย และยุโรปตะวันออก และพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวบาง

กลุ่ม เช่น เอเชียใต้ เอเชียตะวันออก และตะวันออกกลาง เป็นต้น (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555)

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยประสบปัญหาภาวะเศรษฐกิจต่าง ๆ ทั้งความถดถอยของเศรษฐกิจโลก ปัญหาการเมืองภายในประเทศ การแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ ปัญหาจากอุทกภัยและวาตภัย ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัยและปัญหาการก่อการร้าย ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จากสถานการณ์ดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสภาพการพัฒนาประเทศโดยรวม รวมทั้งภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากด้วย (กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2555) รัฐบาลจึงมีการกำหนดนโยบายและรูปแบบตลอดจนการสร้างมาตรการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศให้เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญเหมือนในช่วงที่ผ่านมา โดยส่งเสริมรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความแปลกใหม่ที่น่าสนใจและสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว และเน้นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยการสร้างการรับรู้ถึงความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่ในด้านวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการนำเสนอสินค้าจากการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและน่าดึงดูดใจให้เป็นทางเลือกใหม่สำหรับนักท่องเที่ยว ดังเช่น การจัดถนนคนเดิน (Walking Street) เป็นหนึ่งในแนวคิดการพัฒนาเมืองและการกำหนดใช้พื้นที่เมืองให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตชุมชน ซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาและการใช้ประโยชน์พื้นที่ในเมือง ในหลายประเทศก็ได้กลายเป็นที่รู้จักในฐานะแหล่งรวมงานศิลปะ วรรณศิลป์ จิตรกรรม ฯลฯ ตลอดจนเป็นสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติจะต้องแวะมาเยี่ยมชมเยือน (www.walkingstreetcm.com, 2555)

ถนนคนเดินในประเทศไทย เริ่มต้นขึ้นครั้งแรกที่ถนนสีลม นับเป็นต้นแบบของโครงการถนนคนเดินในประเทศไทยที่ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง และทำให้เกิดโครงการถนนสายวัฒนธรรมสายต่าง ๆ ขยายไปทั่วประเทศ ผลจากการตอบรับถนนคนเดินที่สีลมทำให้รัฐบาลเห็นว่ารูปแบบกิจกรรม ถนนคนเดิน นอกเหนือจากจะสอดคล้องกับแผนพัฒนาเมือง โดยเฉพาะเมืองใหญ่ในภูมิภาคแล้วยังสามารถปรับปรุงรูปแบบกิจกรรมในถนนคนเดินให้สอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสมทั้งในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว การกระตุ้นเศรษฐกิจชุมชน ตลอดจนการส่งเสริมคุณภาพชีวิตสำหรับคนในเมืองใหญ่นั้น ๆ (www.walkingstreetcm.com, 2555) โดยรูปแบบกิจกรรมที่จัดขึ้นบนถนนคนเดินนั้นเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่น¹ โดยเน้นให้เกิดความสอดคล้อง

¹ รูปแบบการจัดกิจกรรมที่มีหลากหลายเอื้อต่อการจัดกิจกรรมในช่วงวันสำคัญหรือช่วงเทศกาล เช่น เทศกาลวันลอยกระทง มีการจัดประเพณีลอยกระทงภายในถนนคนเดินกาดกองต้า ซึ่งอยู่ติดกับแม่น้ำวัง รวมถึงมีกิจกรรมที่ส่งเสริมอนุรักษ์ประเพณีล้านนา แต่งกายชุดพื้นเมือง พูดภาษาคำเมือง เป็นต้น

กับชุมชน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างมีส่วนร่วมของประชาชนแล้วยังเป็นการส่งเสริมและอนุรักษ์ วัฒนธรรมประเพณีพื้นบ้านไปด้วย โดยกิจกรรมที่ได้มีการจัดแสดงสาธิตนั้นไม่ว่าจะเป็นงานแสดง ทางวัฒนธรรม คนตรี งานศิลปะ งานฝีมือ หัตถกรรม ฯลฯ ล้วนได้สร้างความน่าสนใจและดึงดูดให้ นักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมเป็นจำนวนมาก

จากการที่เทศบาลนครลำปางได้มีนโยบายด้านเศรษฐกิจในเขตเทศบาลนครลำปางให้ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดลำปางและนโยบายของรัฐบาล เพื่อเป็นการกระตุ้นและ ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจในจังหวัดลำปางให้ดีขึ้น ดังนั้นชุมชนการค้าแห่ง ตลาดจีน หรือที่เรียกกันว่ากาดกองต้า นั้นได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาด้วยโครงการถนนคนเดินกาดกองต้า ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2541 โดยบขของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ที่ต้องการให้เทศบาล นครลำปางอนุรักษ์ถนนตลาดเก่าเป็นถนนสายประวัติศาสตร์ แต่ก็ยังขาดประสบการณ์ทำให้ไม่ ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรจึงถูกทิ้งช่วงไปนาน กระทั่งช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี พ.ศ. 2548 ถนน คนเดินกาดกองต้าก็เดินทางมาถึงจุดเปลี่ยน เมื่อคนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดถนนคนเดินกาด กองต้ามากขึ้น ได้เชิญ ดร.นิมิตร จิวะสันติการ ซึ่งเป็นนายกเทศมนตรีนครลำปางมาเปิดงาน และ นำไปสู่การคัดเลือกคณะกรรมการชุมชน โดยมีนายวิบูลย์พงษ์ คมสัน เป็นประธาน และในที่สุด ถนนคนเดินกาดกองต้าก็ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการในวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 (กาดกองต้า ย่านเก่าเล่าเรื่องเมืองลำปาง, 2553)

มีวัตถุประสงค์ของโครงการกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้านี้เพื่อให้จังหวัดลำปางมีสถานที่ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิตชุมชนคนเมืองที่ได้รับการ พัฒนาให้เป็นชุมชนน่าอยู่ เมืองน่าอยู่ อย่างมีชีวิตชีวาอย่างยั่งยืน และเป็นการส่งเสริมสนับสนุนการ ท่องเที่ยวและกระตุ้นเศรษฐกิจในจังหวัดลำปางให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะในชุมชนกาดกองต้าได้มีจิตสำนึกรำลึกคุณค่าของทุนทางสังคมตามวัฒนธรรมวิถีชีวิต คนเมืองของตนเองที่เคยรุ่งเรืองมาตั้งแต่ในอดีตและมีส่วนร่วมในการพัฒนาปรับปรุงและอนุรักษ์ ให้ยั่งยืนต่อไป

โครงการกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้าเป็นการจัดกิจกรรมในวันเสาร์และวันอาทิตย์ของทุก สัปดาห์ โดยรูปแบบของกิจกรรมถนนคนเดินที่จัดขึ้นนั้นเป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่น เน้นให้เกิด ความสอดคล้องกับชุมชนถือได้ว่าเป็นการสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนแล้วยังเป็นการ ส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้านไปด้วย โดยกิจกรรมที่ได้มีการจัดแสดงสาธิตนั้นมีทั้ง กิจกรรมที่ส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่ เวทีการแสดงวัฒนธรรมท้องถิ่น สถาปัตยกรรมของกลุ่มอาคารตลาดจีน และสะพานรัษฎาภิเศก ส่วนกิจกรรมที่ส่งเสริมรายได้ให้กับ ชุมชน ได้แก่ การเปิดโอกาสให้พ่อค้าและแม่ค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีบ้านเรือนอยู่ตามแนวถนน

คนเดินได้มาค้าขายสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ชุมชน เน้นสินค้าพื้นเมืองประเภทอาหาร ของใช้ประจำวัน และสิ่งประดิษฐ์ด้วยมือที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนล้านนาเพื่อให้ชุมชนมีรายได้หมุนเวียน และเสริมสร้างวัฒนธรรมท้องถิ่นในการรักษาตลาดแบบโบราณที่มีเหลืออยู่เพียงแห่งเดียวในจังหวัดลำปาง

จากการดำเนินการจัดกิจกรรมที่ผ่านมาพบว่า โครงการดังกล่าวได้ก่อประโยชน์ให้กับชุมชน ทั้งในแง่ของสังคม เศรษฐกิจ และวิถีชีวิต เพราะการปิดถนนจะทำให้สามารถนำพื้นที่มาสร้างเป็น ลานกิจกรรมทางสังคม กลายเป็นที่สาธารณะกลางเมืองให้ชุมชนพร้อมทั้งให้โอกาสถนนและพื้นที่ ตัวจากมลพิษ เป็นการพัฒนาทั้งทางด้านรูปธรรมและนามธรรม คือ ได้มีโอกาสปรับปรุงทั้ง ทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อมของเมืองและคุณภาพจิตใจของประชาชน นอกจากนี้ยังพบว่าคนที่มา เดินถนนคนเดินกาดกองต้าไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวมากนัก ส่วนใหญ่เป็นคนในพื้นที่ หรือคนต่าง อำเภอ ต่างจังหวัดใกล้เคียง เพื่อให้ถนนคนเดินกาดกองต้า จังหวัดลำปาง เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ ได้รับคามนิยมนักท่องเที่ยว และเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมา ท่องเที่ยวจังหวัดลำปางเพิ่มมากขึ้น จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในส่วนของรูปแบบ ของกิจกรรมถนนคนเดินที่จัดขึ้นทั้งกิจกรรมที่ส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมและกิจกรรมที่ ส่งเสริมรายได้ให้กับชุมชนว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ โดยผู้ศึกษาต้องการจะศึกษาถึงการ ประเมินความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้า จังหวัดลำปาง และปัจจัยที่มีผลต่อ ระดับความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้า ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะ ประโยชน์แก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการ ท่องเที่ยวในระดับจังหวัดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์แก่คณะกรรมการถนนคน เดินกาดกองต้า รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ เพื่อเป็น แนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาถนนคนเดินกาดกองต้า ให้ตอบสนองต่อความต้องการของ นักท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้า จังหวัด ลำปางเพิ่มมากขึ้นต่อไป และเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของจังหวัดลำปางอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์ทั่วไปเพื่อทำการประเมินความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนน คนเดินกาดกองต้า จังหวัดลำปาง โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะในการศึกษา ดังนี้

1. เพื่อศึกษาประเภทและลักษณะของกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้า จังหวัดลำปาง
2. เพื่อประเมินตัวชี้วัดและระดับความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนนคนเดินกาดกองต้า จังหวัดลำปาง

3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อระดับความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนนคนเดินภาคองต้า จังหวัดลำปาง

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อประโยชน์แก่คณะกรรมการถนนคนเดินภาคองต้า รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาถนนคนเดินภาคองต้า ให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวและเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจของจังหวัดลำปาง

2. เพื่อประโยชน์แก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในการนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาถึงการประเมินความสำเร็จของการจัดกิจกรรมถนนคนเดินภาคองต้า จังหวัดลำปาง โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสำรวจใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลผู้เข้าร่วมในกิจกรรม ได้แก่ นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการที่จำหน่ายสินค้า ในกิจกรรมถนนคนเดินภาคองต้า ซึ่งครอบคลุมพื้นที่จัดกิจกรรมถนนคนเดินในชุมชนองต้า เริ่มตั้งแต่เชิงสะพานรัษฎาภิเศก หรือสะพานขาว ยาวมาเรื่อย ๆ จนสุดปลายถนนบริเวณของอาคารพองหลี ประมาณ 2 กิโลเมตร ระหว่างทางยังมีตรอกซอยแยกไปอีกประมาณ 4-5 ซอย ซึ่งเป็นโครงการที่อยู่ในความดูแลของคนในชุมชนหรือคณะกรรมการจัดการภาคองต้า

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

นักท่องเที่ยว หมายถึง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางจากที่อยู่อาศัยของตนไปท่องเที่ยวเป็นการชั่วคราว ในถนนคนเดินภาคองต้า จังหวัดลำปาง โดยใช้เวลาวางเพื่อความเพลิดเพลิน การพักผ่อน หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีใจเป็นการหารายได้

ผู้ประกอบการที่จำหน่ายสินค้า หมายถึง พ่อค้าแม่ค้าที่นำสินค้าประเภทต่าง ๆ เข้ามาวางจำหน่ายในบริเวณถนนคนเดินภาคองต้า จังหวัดลำปาง

การประเมินผลโครงการ หมายถึง กระบวนการที่มุ่งแสวงหาคำตอบว่านโยบาย/แผนงาน/โครงการบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เพียงใด โดยมีมาตรฐานและเครื่องมือในการวัดที่แม่นยำและเชื่อถือได้

กิจกรรมถนนคนเดิน หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นภายในถนนคนเดินภาคองต้า จังหวัดลำปาง ประกอบด้วย กิจกรรมที่ส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่ เวทีการแสดงวัฒนธรรมท้องถิ่น สถาปัตยกรรมของกลุ่มอาคารตลาดจีน และสะพานรัษฎาภิเศก ส่วนกิจกรรมที่ส่งเสริมรายได้ให้กับชุมชน ได้แก่ การเปิดโอกาสให้พ่อค้าและแม่ค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีบ้านเรือนอยู่ตามแนวถนนคนเดินได้มาค้าขายสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ชุมชน

ภาคองต้า หรือ ตลาดจีน หมายถึง ตลาดที่ตั้งอยู่บนถนนริมท่าน้ำ โดย “ภาคองต้า” นั้นเป็นคำเมือง ซึ่งคำว่า “ภาค” หมายถึง ตลาด คำว่า “อง” หมายถึง ถนน และคำว่า “ต้า” หมายถึง ท่าน้ำ

ถนนคนเดินภาคองต้า หมายถึง พื้นที่จัดกิจกรรมถนนคนเดินในชุมชนองต้า ซึ่งเริ่มตั้งแต่เชิงสะพานรัษฎาภิเศก หรือสะพานขาว ยาวมาเรื่อย ๆ จนสุดปลายถนนบริเวณของอาคารฟองหลิ ประมาณ 2 กิโลเมตร ระหว่างทางยังมีตรอกซอยแยกไปอีกประมาณ 4-5 ซอย